

Meriç Tuna

– bulent-kaya · 15 Haziran 2009

/...Göç, 1978 Yılında Kırcaali tren garında ,gecenin alacakaranlığında kalkan bir utanç treninin ardından "SARI GIZANIM" diye bağırın bir annenin arda boylarında bıraktığı acı bir çığlıktır.../

Meriç Tuna

Adım Meriç Tuna!

Sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz yanaklı,

Yamalı entarimle kara lastiklerime,

Gözümde eksilmeyen damla bulutlarımın eşlik ettiği

Eskiden kalan yırtık resimlerde

Ve hayal meyal anlatılan o An'larda annesini arayan bir Pomakinka'yım.

Ömrüm geçmişimi aramakla geçti.

Sene bin dokuz yüz seksenler,

Mevsimlerden kara kış, aylardan Ocak'tı.

Hayatımın ilk kartopunu sıkıyordum pamuk yumruklarımınla

Kardan adamlar yapmıştım düşlerimde yoğurulmuş...

Daha küçük bir çocuktum.

İnsanlığın da kardan yapıldığını

Çabucak eridiğini bilmiyordum ben o zamanlar.

/Bir ses.../

Evimizin bahçesinde ki kardan adam erimemiş,

Rüyalarımı süsleyen hayallerim gibi yıkılmıştı.

Annemin kucağında buluvermiştim kendimi.

Anlamaya çalışıyordum olup bitenleri,

Korkuyordum...

İnsanların çıldırırçasına feryat figan içinde

Gözyaşları fışkırmıştı pınarlarından.

Meriç dolmuş taşıyor, delirmek üzereydi, isyan ediyordu bu insansızlığa.

Elinden bir şeyler gelmiyordu.

İşte buna dayanamıyor

Önüne kattığı her şeyi yerle bir edip,

Sonsuzluğa akıyordu.

Delirmişçesine gidebildiği her yere...

/Bir ses daha.../

Sıra bizim eve gelmişti,
Kapımız kırılmış kardan insanlar evimize girmiş,
Karşı çıkan babamı ve anemi tartaklamışlardı.
Bütün hayatımızı, anılarımızı, eşyalarımızı tek bir bavula koymamız emredilmişti.
Köy meydanında topladıkları Biz'leri uzun bir yürüme yola çıkarmışlardı.
Sanki kapı dışarı ediliyorduk
Sanki ölmeye götürülüyorduk
Biz bu vatanın insanları değil miydik?

Adım Meriç Tuna!
Ben daha çocuktum o zamanlar.
Yaşayamadıklarımın yerini alan gözyaşlarım da yeşeren fidan olup
Draginova çayırlarında büyüyememiştim.
Annemin kokusunu koklayamamıştım.
"Anne" demenin haricinde dilimi konuşamıyordum.
Annemin diktiği papatya sarısı entariyi giymeye bile vaktim yoktu
Belki de hiç giyemeyecektim...
Oysaki şanslıydım,
Yaşıyordum
Ve hayattaydım...

Ama artık çocukluğum gök kuşağı gibi renkli değildi.

/Sonunda yolculuk bitti derken
O eski ahırdan bozma vagonlara ite kaka hayvan istifi doldurulmuştuk
Aç, susuz ve yorgunduk...
Pis kokular, nem, rutubet, paslı demirler...
Gıcırdayan hantal raylardan yavaş yavaş kayıyorduk
Tıpkı mal ya da para karşılığı takas edilip satılmış hayvanlar gibi.../

Adım Meriç Tuna!
Ben daha çocuktum o zamanlar
Şimdi yirmi sekiz yaşımdayım
Evli bir çocuk sahibi, çocukluğunu arayan bir çocuğum hala...
Annemin adı Meriç, oğlumun adı Meriç.
Onun çocuğunun adı da Meriç olacak
Zaman gelecek çocuğumla, çocuklarıyla

Ve onun da çocuklarıyla Draginova'ya gideceğiz.
Mezar taşlarımızda da Meriç yazacak.
İşte o zaman;
Meriçler Meriç'le,
Tunalar Tuna ile buluşacak
İşte o zaman;

Eskisi gibi o şehvetli günlerine kavuşacaklar.

Şimdi buram buram burçak kokan
sadece adını bildiğim Sazlımalkoç'un, atalarımın çivit mavisini evlerini,
Tarlalarını, dağını, taşını, özümü
Ve en değerlisi "canım annemi" benliğime dair özelemlerimle arıyorum.
Aramak, bulmak için umutlarıma kına yaktığım gençliğim
Beton duvarlar arasında sıkıştı.
Sağ yanımda memleket hasreti, Sol yanımda yitip giden yaşayamadığım çocukluğum...
Ortası ise annemin yoksunluğu...
Ortada kala kaldım anne, boğulmak üzereyim.

Gel de kurtar beni anne.

Adım Meriç Tuna!
Öldüğümde geri vermek üzere ödün(ç)aldım
Meriç ah Meriç...
Nice canlar aldın Meriç...
Adına nice türküler koşulan,
Şiirler yazılan Meriç...
Yine coşkulu mu, yoksa durgun musun?
Yine çocuk mu, yoksa delikanlı mısın?
Ya da büyümüş bir adam mısın?
Kim bilir ki...

Benim adım Meriç Tuna!
Şimdi kaybettiğim annemi arıyorum
Annesine sarılan çocukları kıskanıyorum
Delik deşik oldu bu yüreğim.
Rengimde sen, ruhumda sen...
İnancıma teslim oldum.

Anne, hadi söyle bana
Bak yanındayım işte, dizlerine de sarıldım.
Kalk hadi;
Bana Meriç'i anlat, köyümü anlat
Anne...

Önce memleketim sonra sen terk-i diyar ettiniz
Benden ve benim dünyamdan.
Anne duyuyor musun beni?
Anne duy sesimi..
Anne...

Duy sesimi ne olur?

Özledim seni...

Not1:Şiirkolik Anneler Günü Şiir Yarışması Birincisi ve 11.05.2009 tarihinde günün şiiri seçilmiştir.

Not2: Bu şiir, zorlu bir göç sırasında annesini kaybeden POMAK kızın hikayesidir...(Bu şiirimsi öykü Düzce Belediyesi Sanat ve Bilim akademisinden Dilek karaağaç'ın isteği üzerine sipariş ile yazılmak üzere bir orotoryo için hazırlandı. Kendisi bir pomaktır. Ve şiirimsi öyküde anlatılanlar gerçektir. Yazının orijinali beş sayfadır. Şiir olsun diye bu kadara kısaltabildim. 25 Nisan 2009 tarihinde Manisa'nın Karaağaçlı Belediyesinin düzenlediği 3. Balkan Türkleri Şöleninde orotoryo (müzikal tiyatro) olarak sahnelenen oyunda kullanılmıştır.Oyunda oynayan: Dilek Karağaç, Fisun Ardıç, Erçin Keleş, Kağan Kaya, Büşra Toprak ve müzik öğretmeni Korhan Doğan'a teşekkürlerimi sunuyorum...

NeYzEn..

Bülent Kaya